

Svatý František Xaverský

narodil se r.1506 ve Španělsku, zemřel 1552

patron: *misionářů, východních misií, námořníků, za dobrou hodinku smrti, katolického tisku, proti bouři, proti moru.*

Studoval v Paříži a tam se seznámil s Ignácem z Loyoly. Ještě s dalšími pěti druhy chtěli putovat do Svaté země, ale všechny cesty do Palestiny blokovali muslimští Turci. Takže místo toho v Benátkách přijali kněžské svěcení a za rok klečeli před papežem a prosili ho, jestli by mohli cestu do Svaté země nahradit naprostou poslušností papežovi. Zde vzniklo Tovaryšstvo Ježíšovo - jezuité. Papež poslal dva jezuitu do Irska, dva do Východní Indie a Františka Xaverského na Dálný východ jako papežského legáta pro západní Indii. Ve městě Goa ho od další cesty zdržely několikaměsíční deště. František nezahálel. Všiml si, jak zde žijí portugalští úředníci, vojáci a obchodníci a jelikož tím nedávali zrovna dobrý křesťanský příklad, tak chodil křížem krážem

městem, vyučoval dospělé i děti křesťanství, zpovídal a kázal. Když byla plavba opět možná, cestoval k lovcům perel na mys Komorin, kde žila skupina asi 20 000 křesťanů. Učil je a chránil před vykořisťováním od portugalských obchodníků a pomáhal jim, když byli přepadeni muslimskými sousedy. Nemohl však u nich zůstat, protože jeho působnost sahala až k Číně. Roku 1545 se dozvěděl, že byly objeveny nové ostrovy - Japonsko. Protože byl muž činu, za čtyři měsíce již byl ještě se dvěma druhy a třemi pokřtěnými Japonci v zemi vycházejícího slunce. Japonci byli národ vzdělaný, Františka vyslechli, ale jelikož překlad jeho vyprávění nebyl přesný, mnoho se jich neobrátilo. Zůstal zde asi 2 roky a pokřtil jen asi 1500 Japonců. Přesto se zde křesťanství udrželo, i když byli japonští křesťané hrozně mučeni. Potom chtěl konečně do Číny, nepřátelské cizincům, ale to se mu nepodařilo. Místodržící se proti tomu postavil, takže se tam František chtěl dostat přes skalnatý ostrůvek Sancian nedaleko Kantonu. Byl dohodnutý s jedním Číňanem, že ho tam převezve v rybářské džunce. Číňan ho však nechal na holičkách. Na ostrově už nebylo mnoho Portugalců, protože se blížila zima a obchody s Čínou vázly. František byl velmi vyčerpaný, dostal horečku a zemřel v ranních hodinách roku 1552. Byl to jeden z největších křesťanských misionářů, dovedl se zžít s národem, kde

působil, uměl přitáhnout k misionářské práci domorodce a ve své vlasti probouzet zájem o toto záslužné dílo.

Atributy:

kříž v ruce, miska s křestní vodou, někdy lilie nebo planoucí srdce; je zobrazován, jak křtí Inda.

Z dopisů sv. Františka Xaverského svatému Ignáci

Zavítali jsme do vesnic neofytů, kteří přijali křesťanství před několika léty. V té oblasti nejsou usazení vůbec žádní Portugalci, neboť půda je tam značně neúrodná a chudá. Domorodí křesťané jsou opuštění, bez kněží, a nevědí vlastně nic jiného, než že jsou křesťany. Nemají nikoho, kdo by jim posloužil svátostmi a konal pro ně bohoslužby, nikoho, kdo by je seznámil s vyznáním víry, naučil je modlit se Otčenáš a Zdravas a poučil o Božích přikázáních. A tak jsem si od chvíle, kdy jsem sem přišel, vůbec neodpočinul: Vytrvale jsem chodil po vesnicích a všechny dosud nepokřtěné děti jsem omýval posvátnou křestní vodou. Křtem jsem tak očistil ohromné množství dětí, které takřka nerozeznaly pravou ruku od levé. Ty děti mě však nenechaly ani pomodlit breviář, dokonce ani najíst a vyspat, dokud jsem je nenaučil nějakou modlitbu. A tu jsem pochopil, že právě oni jsou těmi, kterým patří nebeské království.¹

Protože by to byl hřích odmítnout tak bohulibou žádost, začal jsem od Sláva Otci i Synu i Duchu svatému a pak jsem se snažil je naučit apoštolskému vyznání víry a modlitbám Otčenáš a Zdravas Maria. Zjistil jsem, že jsou velmi bystré, a kdyby se našel někdo, kdo by je vychovával v křesťanských přikázáních, byli by z nich určitě velmi dobří křesťané. Z mnoha lidí se v této oblasti nestanou křesťané jen proto, že prostě není, kdo by z nich křesťany udělal. A tak se mi často vtírá myšlenka, že bych měl obejít všechny akademické instituce po celé Evropě – a hlavně pařížskou univerzitu, a všude křičet jako smyslů zbavený, abych ty, v nichž je víc učnosti než lásky, vyburcoval voláním: "Jak strašné je množství těch, kdo se vaší vinou nedostanou do nebe, a řítí se do pekel!" Kéž by oněm lidem ležela tato starost na srdci aspoň tak jako pěstování vědy, aby jednou mohli Bohu složit úcty nejen ze vzdělanosti, ale ze všech svěřených hřiven! A kéž by opravdu co nejvíce z nich bylo touto myšlenkou natolik

vyvedeno z klidu, aby se oddali rozjímání o Božích věcech a popřáli sluchu hlasu, kterým v nich promlouvá Pán: aby nechali stranou vlastní touhy a věci lidské a šli bez výhrad za hlasem Božím a Boží vůlí. A z celého srdce aby zvolali: Pane, tady mě máš, co mám dělat?² Pošli mě, kam je ti libo, třebaš až do Indie.

Bože, tys povolal svatého Františka Xaverského, aby hlásáním evangelia ukázal mnohatisícovým zástupům cestu k tobě; naplň srdce všech věřících horlivostí šířit světlo tvé pravdy, aby tvá církev rostla a plnila ve světě své poslání. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.